

UNGHERESE

Per la traduzione simultanea

Ideiglenes fordítás!

KOLLEGAMENTÓ

Rocca di Papa, 2017. november 18.

A cél: az egyesült világ

- Idő (tartalomjegyzék)
- 0:00 **1. Kezdés és üdvözet**
- Eudo és Reydibel egy dalt adnak elő. Kapcsolás Valenciából, Venezuelából
- 5:05 **2. Kapcsolás a genekkel Castel Gandolfoból és Manilából**
- a teremben jelenlévő és a manilai genek üdvözetével
- 11:56 **3. Cordoba, Argentína – Kockadobás, mely megváltoztatja a napot**
Mi a közös az iskolaigazgató és a katolikus püspök között? Egy játék, mely a kapcsolatok építésének és helyreállításának előmozdítójává válik.
- 17:30 **4. Kapcsolás Barcelonából, Spanyolországból**
- 20:24 **5. Grottaferrata, Olaszország - Giulio és Pina: napról napra újra egymásba szeretni...**
A házasság váratlan kihívásokat is tartogathat. Ezt jól tudja Giulio és Pina. 22 évvel ezelőtt, egy szokásos hétköznapon Giulio agyvérzése egy pillanat alatt megváltoztatott mindent. Íme, egy részlet a történetükből.
- 28:28 **6. Kapcsolás Manból, az Elefántcsontpartról**
- 30:59 **7. Rövid hírek Wallis- és Futuna-szigetéről**
- 33:58 **8. Carlo Casabeltrame: úton... hogy kapcsolatokat szőjünk**
Részlet Marco Aleotti interjújából – Rocca di Papa, 2017.
- 37:37 **9. Davao, Fülöp-szigetek – Videójáték helyett barátságkötés**
Lani észrevette, hogy sok gyerek videójáték-függővé vált, ezért elhatározta, hogy tesz valamit. Alvinnal és a Fokoláre közösségével együtt gyümölcsöt tetik talentumaikat. Megalakul a Bukas Palad-i focicsapat.
- 44:33 **10. Chiara Lubich: A cél: az egyesült világ**
Részlet Chiara Lubich eszédéből a Gen Mozgalom születésének 20. évfordulója alkalmából – Castel Gandolfo, 1987. február 2.
- 49:12 **11. Kapcsolás a genekkel és Maria Voce Emmausszal Castel Gandolfoból**
- interjú két gennel és Emmausszal
- 57:06 **12. Befejezés**

1. KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

(Eudo Rivera, Reidibel Mesa és Virginia: egy venezuelai zenei darabot adnak elő: „Alma Llanera” – Taps)

Eudo Rivera: Hola todos! Üdvözlünk mindenkit az egész világon, különösen az amerikai országokban és Venezuelában. Köszönjük Virginiának a táncot, és Reidibelnek a zenét. Ahogy megértettétek, mindhárman venezuelaiak vagyunk, és szerettünk volna úgy üdvözölni benneteket, ahogy otthon szoktuk: a zenénkkel.

Isten hozott benneteket a kollegamentón! (Taps)

Én Eudo Rivera vagyok, pap. Több mint 20 éven keresztül voltam plébános, misszionárius, tanár ott, Venezuelában, a kolumbiai határ melletti övezetben is, egy bennszülött indián nép, a wajúuk között. Néhány éve itt vagyok Rómában, egy papi fokolárban. Itt vannak velem a társaim is, akiket szeretnék üdvözölni és bemutatni. (Taps)

Venezuelával kezdtük egy különleges egybeesés miatt is: ma, november 18-án Maracaiboban a Chiquinquirà-i Szűzanyát ünneplik. Ez nagy ünnep. Ezen a képen láthatjátok is, hogy mi történik nemsokára a bazilika melletti téren, ahol a Szűzanyát ünneplik. Különleges üdvözet a maracaiboiaknak és nagy ölelés. (Taps)

És mint általában, úgy ezen a kollegamentón is a világ több részére ellátogatunk.

Hazámban, Venezuelában, már néhány éve nehéz helyzet uralkodik. Emiatt, ahogy talán tudjátok is, előfordulnak összetűzések, erőszakos cselekmények, tiltakozások. Emiatt hiányt szenvednek élelmiszerben, gyógyszerben, és sok más dologban, tehát az élet keményné válik.

Most szeretnék kapcsolatba kerülni Oféliával, aki Colinas de la Guacamyában, Valenciában, egy peremvárosban él. Üdvözljük őt! Ofelia, hola, come estás?

Ofelia Torres de Molina: Hola! (saluto di tutti lì)

Eudo: Micsoda öröm, Ofelia! (Taps)

Ofelia: Nekem is, nekünk is!

Eudo: Még most is emlékszem, ahogy két évvel ezelőtt ott voltam nálatok, és gyönyörű pillanatokot éltünk a közösségetekkel. Nagyon különbözőek vagytok, különböző vallási, különböző politikai meggyőződésűek, de egyetlen, összetartó közösség.

Mit mondasz nekünk, Ofelia?

Ofelia: Nem könnyű megoldást találni azokra a problémákra, melyeket Venezuelában élünk, mint az élelmiszer-, a ruházat-, és a gyógyszerhiány.

Szívünkben élnek Jézus szavai: „Adjatok, és adnak majd nektek is”. Ezt napról napra megélhetjük. Ha valakinek nincs mit ennie, megosztjuk vele a rizsünket, a gyógyszerünket, és mindent, ami ezerféle úton eljut hozzánk. És akinek már nincs szüksége valamire, továbbadja, anélkül, hogy különbséget tenne. Mindannyian gondolunk a többiekre, az élet áramlik közöttünk, a közösség erősödik.

Az idén az ideiglenes fokolár új erőt adott nekünk. Jézus jelenléte közöttünk az erőszak és a mindennapos bizonytalanság közepette olyan, mint a tűz, mely magával ragad, és reményt ad sokaknak. Ciao!

Mindnyájan: Ciao!

Eudo: Köszönjük! Ti is reményt adtatok nekünk! (Taps)

Most arra hívlak titeket, hogy juttassátok el benyomásaitokat és üdvözleteiteket WhatsAppon a 00393428730175 számon, de írhattok az e-mail címünkre is: collegamentoch@focolare.org és a Facebook oldalunkra: CollegamentoCH.

2. KAPCSOLÁS A GENEKEL CASTEL GANDOLFOBÓL ÉS MANILÁBÓL

Eudo: Most menjünk Castel Gandolfoba, a Máriapoli Központba, a Fokoláre Mozgalom kongresszusi központjába, ahol Paolo Balduzzi tudósít nekünk. Paolo, mi történik ott?

Paolo Balduzzi: Ciao Eudo! Üdvözlünk mindenkit innen, a Castel Gandolfo-i Máriapoli Központtól, Róma közeléből. Ezekben a napokban a Fokoláre Mozgalom 180 fiatalja gyűlt itt össze, a genek. Az egész világról érkeztek, hogy egy rendkívüli rendezvényért dolgozzanak: a 2018-as Genfestért.

Az igazat megvallva – a mai kollegamentóban még a későbbiekben is szó lesz a Genfestről – én ma délutántól vagyok itt, és elkezdtem megismerni ezeket a fiatalokat. Szeretném közelebről bemutatni őket, legalábbis néhányukat. Például van itt három fiatal. Ti honnan jöttök?

Salem: Szíriából. A nevünk Salem, Asil és Nadir.

Paolo: Három fiatal Szíriából. Gondoljatok bele, egyáltalán nem magától értetődő, hogy itt van ez a három fiatal ebből a háborútól meggyötört országból. De csodálatos! Köszönjük, és Isten hozott benneteket Castel Gandolfoba. (Taps)

Aztán itt van Michel Maliból. Gondoljátok el! Először vagy itt, igaz? A felvétel előtt mondtad, hogy először vagy itt egy ilyen nemzetközi kongresszuson.

Michel: Igen, Michel vagyok, Maliból jövök. Most vagyok először nemzetközi gen kongresszuson.

Paolo: A hazádban ismerted meg a Fokoláre Mozgalmat?

Michel: Igen, a hazámban. És amikor megismertem, megváltozott az életem.

Paolo: Megváltozott az életed. Téged is Isten hozott! Köszönjük! (Taps)

Aztán a bőrszínről ítélve azt hiszem, még keletebb felé haladunk. Téged hogy hívnak?

Laxman: Laxman vagyok Nepálból.

Paolo: Gondoljátok el, Nepálból! Valóban kézzelfogható ez a nemzetköziség. Közben megkértem Mariát Portugáliából és Frantiseket a Cseh Köztársaságból, hogy mondjanak valami többet arról, hogy mi történik itt, ezekben a napokban. Frantisek, először is mondd, kik vagytok, hányan vagytok?

Frantisek: Paolo, ahogy mondtad, 180-an vagyunk több mint 40 országból, és minden kontinensről. Tudjuk, hogy csak egy kis képviselő vagyunk, például, én egyedül vagyok itt Csehországból, de tudom, hogy sokan kísérnek figyelemmel minket streamingen, és a kollegamentó élő közvetítésén keresztül.

Paolo: Maria, tudom, és te meg is erősíthetsz benne, hogy keményen dolgoztok a napokban. Igaz?

Maria: Így igaz. A napokban elkezdtek megérteni, hogy kik vagyunk mi, mai fiatalok, milyen kihívásokkal kell szembenéznünk, és mit szeretnénk elérni a világban. Az egyik kihívásunk a testvériség kultúrájának építése. Ennek egyik fázisa a következő Genfest, amin most dolgozunk.

Paolo: Mikor és hol lesz a Genfest?

Maria: Manilában lesz, a Fülöp-szigeteken, július 6-tól 8-ig. Itt azon is dolgozunk, amit majd a Genfest után szeretnénk tenni. Nem akarunk megállni a Genfestnél. Azt szeretnénk tudni, hogy mik lesznek a terveink, a céljaink a Genfest után, hat évvel a Genfest után.

Paolo: Tökéletes. A félreértések elkerülése végett megismételjük: Manila, július 6-tól 8-ig. Még soha nem volt Genfest a Fülöp-szigeteken. Az esemény valóban nemzetközi lélegzetű. Ezt az is mutatja, hogy az előkészítő csoportban, mely innen Rómából dolgozik a Genfestért, itt van Amin Algériából, aki muszlim vallású, és Kyoko, aki japán, és buddhista. Biztosan nektek is rendkívüli lehet ez a tapasztalat, hogy itt vagytok.

Amin: Igen, nagyon örülünk, hogy az egész világról érkezett genekkel együtt dolgozhatunk a Genfestért.

Paolo: Nagyszerű. Az est folyamán még visszatérünk a Genfestre, és láthatjátok, hogy meglepetésekből nincs hiány itt, Castel Gandolfóban, mert itt ül mögöttem Maria Voce, Emmaus, akit üdvözlünk. (Taps) Kifejezetten Emmausnak szól ez az üdvözet itt a teremben. Beszélgetni fogunk vele a következő kapcsolat alkalmával, és jobban belemélyedünk abba is, hogy mi a mostani Genfest értelme. Az előbb azt mondtuk, hogy júliusban Manilába megyünk. De mi igazából azonnal szeretnénk menni. Köszönhetően a Fülöp-szigeteki fiataloknak, akik most így üdvözölnek bennünket.

Grace: *Ciao Emmaus! Sziasztok! Helló!*

Mindenki: *Mabuhay!*

Grace: *Grace vagyok, és itt vagyunk néhány gennel a központból és a Fülöp-szigetéről! Itt állunk a World Trade Center előtt, ahol a Genfestet tartjuk jövőre.*

Paolo: *Most épp egy nagy rendezvény, az ASEAN summit zajlik, ezért nem mehetünk be, de legalább a helyet szerettük volna bemutatni nektek.*

Grace: *A napokban a Genfestet készítjük elő. Elmegyünk az egyetemekre, plébániákra, és különböző hovatartozású ifjúsági csoportokba, hogy meghívjuk a fiatalokat. A Fülöp-szigeteki püspökök támogatnak bennünket. Bárhová megyünk, hogy a Genfestről beszéljünk, az mindenütt ösztönzően hat a fiatalokra, hogy túllépjenek saját határaikon, és megmutatja, hogy az egyesült világ valóban lehetséges*

Paolo: *Nemrégiben került sor az előadóművészek meghallgatására. Nagyon izgalmas volt.*

Grace: *Tudjátok, hogy aki részt szeretne venni, már jelentkezhet. Emmaus, te már feliratkoztál? (nevetés)*

Kövessetek minket a közösségi csatornáinkon, hogy tájékozódni tudjatok a fejleményekről.

Paolo: *Követhettek Facebookon, Instagramon, Twitteren!*

Éljünk együtt a 2018-as Genfestért! És ne felejtsetek használni a hashtag-et: #Beyond all borders!

Mind: *találkozunk Manilában! Genfest 2018 Beyond all Borders! (kiáltás) (Taps)*

Eudo: Köszönjük mindnyájatoknak, akik a Fülöp-szigeteki Genfestért dolgoztok! Nektek is köszönjük, Paolo, köszönjük, Castel Gandolfo! Később még visszatérünk a Genfestre.

3. CORDOBA, ARGENTÍNA – KOCKADOBÁS, MELY MEGVÁLTOZTATJA A NAPOT

Nézzétek ezt a dobozt. Látszik? Tele van kockával. Egy kicsit különlegesek, talán nem mindenki ismeri ezt a fajta kockát. Hihetetlen! A béke eszközévé válik. Minden oldalán van egy üzenet, például: szeressünk mindenkit, mindenkivel osztozzunk az örömeinkben és a fájdalmakban. Egyszerűen lehet játszani ezzel a kockával. Dobunk vele, és ami dobunk, azt megpróbáljuk megélni. Kipróbáljuk? (*dob a kockával*) Nézzük: „Szeressünk mindenkit”.

Tudjátok, hogy Cordobában, Argentínában forradalmat indítottak ezzel a kockával? Nézzük a tudósítást.

(zene)

Fernanda Otero – Fokoláre Mozgalom: *3 évvel ezelőtt láttuk azt a kollegamentót, amelyben a magyarországi béke-dobókockáról volt szó, és feltettük magunkban a kérdést: miért ne tehetnénk mi is ugyanezt Córdobában?*

A gyerekek és a serdülők jogaival foglalkozó intézménnyel sikerült eljutnunk Córdoba peremvidékeire, ahová addig nem léphettünk be. Oda is szeretnénk volna elvinni a béke dobókockát, hogy ott is „népszerűvé” váljon, ne csak jelkép, hanem megélt tapasztalat legyen.

(hangok - tanárok és gyerekek üdvözlik egymást egy iskolában)

Mónica Pereyra – a „Juan D. Perón elnök” nevű iskola igazgatója: *A gyerekeknek – akik előtt ott áll az egész élet – fontos, hogy több lehetőséget, lehetőségeik teljes skáláját kínáljuk fel. Azért kell dolgoznunk, hogy az életük, a létük, a testük fontosságára neveljük őket.*

Az első diákok, akik befejezték ezt az iskolát különböző utakon indultak el: néhányan már egyetemisták, másoknak már fix állásuk van, de vannak, akik más utat választottak. Kettőjüket különböző körülmények között megölt a rendőrség...

Amikor rájuk gondolok – például Lucára, akit a két testvér közül elsőnek öltek meg - eszembe jutnak a hibáik, de nem tudom őket tolvajnak vagy rossz gyerekeknek elképzelni... úgy emlékszem a gyenge oldalukra is, mint az iskolában bejárt pozitív útjukra. De nem tudtunk eleget tenni az érdekekben, és most már nincsenek közöttünk. Természetesen, még sok a tennivalónk.

Ezekben a körülményekben nem könnyű a békéért dolgozni. Igyekszünk újra átgondolni a képzésünk irányelveit. A béke dobókocka megadta a lehetőséget, hogy megértsük, hol tartunk, és hová szeretnénk eljutni. Előfutárként működött, és ez a legfontosabb.

Mivel itt van ez a nagy dobókocka, segít, hogy azt mondjuk: nézzétek, erre törekedjünk; ha nincs köztünk béke, újra dobjunk vele és nézzük meg, mit történt, mert ha része vagyunk ennek a játéknak, meg kell értenünk, miért szűnt meg a béke.

(környezet)

Ricardo Seirutti, Cordoba segédpüspöke: Amikor a fokolárból Fernanda és Guglielmo elhozták a dobókockát, idettem az íróasztalomra, hogy megnézzem, milyen hatást vált ki másokból, és bátorítottam őket, hogy dobjanak vele.

Hetente egyszer, minden szerdán találkozunk a püspöki tanáccsal; egyszer elvittem, hogy megnézzem, mi történik. Elhatároztuk, hogy dobunk vele. Azt mondtam: „mindenkinek külön-külön kellene dobnia vele, mert egyéni”. Így is tettünk. Aztán az egyik gyűlés előtt, amikor több dolgot is el kellett intéznünk, felmerült az ötlet, hogy „miért nem dobunk közösen egyet a dobókockával, és amit dobtunk, azt együtt próbáljuk élni? Legalább a gyűlés alatt”. „Rendben”. Láthatjuk, hogy a dobókockán sok minden rajta van: szeressünk mindenkit, szeresük az ellenséget. Igazából nagyon jó játék.

Mi a legjobb a dobókockában? Annyira egyszerű, nagyon egyszerű, de egész napra megváltoztathatja a hozzáállásunkat, a gesztusainkat.

Sokan dobnak a kockával, de nem is tudják, hogy amikor az jön ki, hogy „mindenkit szeressünk”, azt Jézus mondta, és már el is kezdenek szeretni, anélkül, hogy tudnák. Ez a jó a dobókockában, a békéért van, a béke-dobókocka. Bárki dobhat vele, bárki élheti, bárki...

(Taps)

4. KAPCSOLÁS BARCELONÁBÓL, SPANYOLOROSZÁGBÓL

Eudo: Bárki élheti, ahogy a püspök is mondta, akkor is, ha egymástól eltérően gondolkodunk, más és más az életszemléletünk, a politikai álláspontunk. Figyelemmel követtük például a katalán és az egész spanyolországi helyzetet, ezeket az ellentéteket, melyek behatolnak a családok életébe, a munkahelyekre... és a közösségeinkbe is.

Most kapcsoljuk Barcelonát, Josep Bofill, a Ciutat Nova igazgatója kellene, hogy legyen a vonalban. Josep, hogy vagytok?

Josep: Köszönjük, jól. Ciao Eudo! Üdvözlök mindenkit. Köszönjük a lehetőséget, hogy megoszthatjuk, kifejezhetjük a Mozgalom minden spanyolországi közösségének szeretetét! Először is köszönjük azt a sok üzenetet, melyekkel biztosítottok bennünket az egységekről. Érezzük, hogy ebben a kényes időszakban nem vagyunk egyedül. A Katalónia függetlenségéről szóló október 1-i népszavazás előtti és utáni hónapok felkavartak bennünket és gyorsan megváltoztatták az életünket, a vonatkoztatási pontjainkat.

Az egymással ellentétes hírek egyáltalán nem segítenek, sőt, a helyzet láttán még hevesebb reakciókra készítenek. Köztünk is, Katalóniában, és egész Spanyolországban nagy a megosztottság: van, aki függetlenséget akar, van, aki nem, sokan pedig a közéletet választják. A köztünk lévő kapcsolatok is próbára lettek téve. Ugyanakkor érezzük, hogy ebben van egy kihívás, egy kegyelem, meghívás arra, hogy nagy odaadással tanúságot tegyünk a különbözőségben megvalósuló egységeletről, ahogy Chiara javasolta a spanyolországi útja során, 2002-ben, hogy fénnel világítsuk be a környezetünket ebben a kontextusban.

Kendőzetlenebb, őszintébb, befogadóbb párbeszédet kezdtünk el egymás között, mindenki a maga valóságával, történetével, identitásával és félelmeivel együtt. Erre egy konkrét példa az a rendezvény, amit úgy nevezünk el, hogy #SonoDialogo (hashtagPárbeszédVagyok), mely az egész spanyolországi Mozgalom képviselői közötti mély

tapasztalat gyümölcse. Ez az odaadás sok kis tapasztalat megélésére vezetett bennünket. Ezeket megismerhetitek a weboldalunkon és a Máriapoli újságból.

De az igazat megvallva ez nem magától értetődő: valamikor érezzük a tehetetlenségünket, és a fájdalmat. Az eseményekből látjuk, hogy komoly megpróbáltatásról van szó; de ennél erősebb bennünk a vágy, hogy továbbra is testvérként, ugyanannak a családnak, ugyanannak a közösségnek a tagjaiként éljünk. Számítunk rátok, hogy továbbra is folytatni tudjuk. Ciao!

Eudo: Hát hogyne! Számítsatok mindannyiunkra! Köszönjük! (Taps)

5. GROTTAFERRATA, OLASZORSZÁG - GIULIO ÉS PINA: NAPRÓL NAPRA ÚJRA EGYMÁSBA SZERETNI...

Eudo: Előfordul, hogy az élet megpróbáltatásokat hoz magával, és vannak előre nem látott dolgok, melyek megváltoztathatják az életünket. És nem tehetünk semmit, látszólag nem tehetünk semmit. Erről szól Pína és Giulio története.

Felvételről: ének: „Per te”

Giulio énekel felvételről: „Quando sentirai che in te la speranza sta morendo ormai ...”

Giulio Ciarrocchi: Már nem éneklek, mert nincs hangom, elment, régebben mindig énekeltem... (zene)

Aznap reggel nagy fejfájással ébredtem, de be kellett mennem dolgozni. Az egyik kollégám azt mondta: „Giulio, te rosszul vagy”. Azt válaszoltam: „Miért mondod ezt?” Bevezetett a mosdóba, a tükör elé állított, és megmutatta, hogy a szám eddig felér, ezen az oldalon eddig ért... én nem vettem észre, semmit nem éreztem. (zene)

A kórházban azt mondták: „Magának agyvérzése van”. Így kezdődött az egész. (zene)

Pina Ciarrocchi: Reggel, ahogy elköszöntem tőle, és becsuktam mögötte az ajtót, azt mondtam magamban: „Ejha! Milyen jóképű férfivel hozott össze a sors”. Aztán, amikor az egyik barátnőnk, aki vele dolgozott, telefonon értesített, megijedtem, mert nem lehetett tudni, hogy mi történt. Két barátunkkal elmentünk Rómába, a kórházba, és rögtön megmutatták. Valóban, már nem az a jóképű férfi volt, aki reggel, mert az agyvérzés megváltoztatta az egész kinézetét. Ezért nehezen tudtam őt felismerni, és egy pillanatra átvillant bennem, hogy az életünk bizonyára meg fog változni. (zene)

Amikor láttam, hogy mennyire megváltozott, azt kérdeztem magamtól... ki ez az ember? Nem ismerem fel. (környezet)

...és éreztem, mintha, nem is mintha... megértettem, hogy Isten segíteni fog, mert mindig igyekeztünk Őt látni a másokban, magunk között – ahogy az evangélium tanítja – Jézust látni a másokban; és úgy éreztem, ez megmarad... Giulio megváltozott ugyan, de a benne lévő Jézus – „Amit a legkisebb testvéreim közül egynek is tettetek, nekem tettétek”¹ – élő volt. (zene)

¹ Dal vangelo di Matteo, 25,40

Giulio: *Lebénult a karom, valóban elvesztettem, persze megvan, de nem mozog; és a bal lábam is lebénult. Akkor kezdtem lassan-lassan összeomlani, mert láttam, hogy képtelen leszek úgy élni, mint korábban. (zene)*

Pina: *22 év telt el azóta, de ezek az évek nem voltak könnyűek. Minden nap fel kellett ismernünk egymást ezekben a különbözőségeinkben, mert a betervezett programjaink füstbe mentek; Giulionak mindenben segítségre volt szüksége. Emlékszem, a lányainkkal kipróbáltuk, hogy lehet egy kézzel öltözködni, hogy segíteni tudjunk neki. Vagy egy kicsit felhígítottuk a fogkrémet, hogy egy kézzel ki tudja nyomni a tubusból... meg kellett tanulnunk együtt élni ezekkel a bekövetkezett korlátokkal. Azt is mondanám, hogy napról napra meg kellett tanulnunk újra egymásba szeretni.*

(képnézegetés közben beszélgetnek)

Pina: *emlékszel erre, Giulio?*

Giulio: *Igen.*

Pina: *ezt nézd...*

Pina: *Az évek során minden kihívást a bőrünkön tapasztaltunk: együtt tudunk maradni? Élni tudjuk az örökre kimondott igenünket? Boldogulni fogunk a gyerekeinkkel? Igaz, Giulio?...*

Giulio: *nekem gyökeres fontosságú volt az elhagyott Jézus választása, amit Chiarával tettünk. Ez segített előre egészen idáig, mindig, anélkül, hogy hátrafelé néztem volna, hogy milyen voltam korábban; soha többé nem néztem hátra, mindig előre és kész, és hittem benne...*

Pina: *hittünk benne...*

Giulio: *Megtapasztaltam, hogy Isten mindvégig vitt előre. Mindig gondoskodott róla, hogy nehogy bármiben is hiányt szenvedjek, és erőt adott mindenhez. (zene)*

Pina: *Emlékszem, amikor öt hónap után hazajöttél a kórházból, és az egyik lányunk egyik este elment Frascatiba a barátaival. Ahogy hazaért, felébresztett, és azt mondta: „Ma este sok kerekesszékes embert láttam Frascatiban, korábban vagy nem voltak, vagy nem láttam őket...”*

Giulio: *Akkor hét évem volt még hátra a nyugdíjig, és felmerült bennem, hogy hogyan fogok bejárni dolgozni még hét évig, mert addig busszal és metróval jártam. És hogy alakult? Úgy, hogy a Mennyei Atya a segítségemre sietett. Hozzá fordultam, és azt mondtam neki: „Tudod, hogy majd nyugdíjba kellene mennem, mert vannak gyerekeim, ki kell őket taníttatnom, hárman vannak”. Az egyik kollégám minden nap autóval járt. Azt mondta: „Giulio, majd én beviszlek minden reggel és munka után hazahozlak”. Hét éven keresztül minden nap megtette. Majd nyugdíjaztak, nyugdíjas lettem és most nyugodt vagyok. Legszívesebben emlékművet állítottam volna neki! (zene és környezet)*

Pina: *Nehéz volt megszokni ezt az új ritmust, mert Giulio egyre lassabb lett, én pedig... inkább dinamikus típus vagyok.*

Giulio: *Mindig mondta: igyekezz, igyekezz, rajta! Gyerünk, gyerünk!*

Pina: *De jó volt ez, mert neki el kellett viselnie engem, ahogy siettetni próbáltam, én pedig megtanultam, hogy a szeretet azt is jelenti, hogy olyan ütemben haladjak, ahogy a másíknak sikerül.*

Női hang: *[koccintanak] A Ciarrocchi házaspár egészségére!*

Mindenki: *a Ciarrocchiék egészségére!*

Giulio: *mindnyájunk egészségére!*

Pina: *a barátaink egészségére!*

(Taps)

Eudo: Biztos vagyok benne, hogy most sokan szeretnék megölelni benneteket. Engedjétek meg, hogy mindannyiuk nevében megtegyem.

6. KAPCSOLÁS MANBÓL, AZ ELEFÁNTCSONTPARTRÓL

Eudo: Most pedig menjünk az Elefántcsontpartra. 25 évvel ezelőtt jött létre Man közelében a városka, az állandó Máriapoli. A napokban tehát ünnepelnek a Victoria Máriapoliban és a hálaadás napjait élik. Ebből az alkalomból küldöttség érkezett oda Beninből, Burkina Fasóból, Kamerunból, Kenyából, sőt, még Olaszországból, Svájcól és Franciaországból is. De jelen vannak az egyházi és a civil élet vezetői is. Egyszóval nagy az ünnep!

Ez a Máriapoli fontos szerepet töltött be a polgárháború idején, mert épp a frontvonalon volt... A béke és kiengesztelődés terévé vált. Tchilalo, szeretnék veletek együtt ünnepelni, és a jövőbe tekinteni. Hallgatunk téged!

Tchilalo Azia: Itt ünnepi léghő uralkodik, mindenkit öröm tölt el. Valóban, a 2002-es év fontos állomást jelentett a Máriapoli életében. Man katonai célpont volt, és minden lakója menekült. A nagykövetségek felszólították az idegeneket, hogy hagyják el az országot. De mi itt akartunk maradni, hogy ebben a fájdalmas időszakban a nép mellett legyünk. A Máriapoli néhány hónap alatt közel 3000 embert fogadott be. A béke oázisa volt. A kórházban az egymással háborúzó mindkét oldal sebesültjeit ápoltuk... befogadtunk keresztényeket és muszlimokat egyaránt...

A konfliktusok még ma sem oldódtak meg teljesen. Továbbra is igyekszünk békekapcsolatokat szőni konkrét kezdeményezéseken keresztül is: a kórházban, az iskolában, az orvosi rendelőben... naponta mintegy 80-an jönnek a környező településekről, és a Máriapoli továbbra is támpontot jelent sokak számára.

Megközelítőleg húszan vagyunk állandó lakosok, különböző életkorúak és nemzetiségűek. Ezzel tanúságot teszünk, hogy a különbözőség gazdagsággá válik.

Az ünnepségsorozat holnap fejeződik be egy ünnepi misével, melyben hálát adunk Istennek azért, amit az elmúlt 25 év alatt művelt.

Eudo: Köszönjük! (Taps)

7. RÖVID HÍREK WALLIS ÉS FUTUNA SZIGETÉRŐL

Eudo: Most menjünk a Csendes-óceánra, a Wallis- és Futuna-szigetekre. Onnan küldték a következő tudósítást, amit a helyi TV közvetített. Épp a Németországban, Bonnban megrendezett ENSZ klímakonferencia befejezése utáni napon tekinthetjük meg.

Speaker: Wallis és Futuna, három ősi bennszülött birodalom a Csendes-óceán három szigetén mintegy 4.000 km-re az ausztráliai partok keleti részétől. Ez a föld, mely korábban rendkívül gazdag vegetációval rendelkező erdős terület volt, most szinte teljesen csupasszá vált, ezért súlyos problémák merültek fel a talaj stabilitását illetően.

A környezetvédelem problémája az egész világra kiterjedt. Következmenyei ezekre a helyekre is kihatnak, melyeket gyakran földi Paradicsomnak képzelünk el.

A lakosság tudatában van, hogy meg kell tennie a maga részét, ahogy az ottani köztévét következő híradórészletéből is láthatjuk.

Fiatal lány: Konzerves dobozokat gyűjtök. Mindenképpen ki kell válogatni az italos dobozok közül, mert azokat külön fogják összepréselni, hogy újakat gyártsanak belőlük.

Férfi: Az ilyen környezetvédelmi kezdeményezések a betegségek legyőzésében is segítenek. Manapság több olyan betegség létezik, melyeknek nem is ismerjük az eredetét...

Coletta: Új-Kaledóniában létrehoztunk a barátnőimmal egy környezetvédelmi szervezetet.

Speaker: Mozduljunk meg a környezetünkért és más célból is: a projekt kezdeményezője, a Fokoláre Mozgalom szeretné összefogni az embereket, szembenézni ezzel a problémával, közelíteni egymás felé azt a két oldalt, melyek között szakadás uralkodik a településen. Az ötletet örömmel fogadták Vailala vezetői.

Férfi: Amióta a falu vezetője vagyok, rendszeresen szervezünk hulladékgyűjtő napokat. Örülök a Fokoláre Mozgalom kezdeményezésének. Időt szentelnek a falu tisztaságára. Támogatom ezt az akciót: alapvető fontosságú a környezetvédelem és a társadalom békéje.

Nő: A Fokoláre Mozgalom ideálja az egység építése. Ez azt is kéri, hogy konkrét kezdeményezéseket indítsunk akkor is, ha a hagyományaink miatt elszigetelődünk egymástól; de van valami, ami mindnyájunkat összeköt a faluban, mint más falvakban is: az ima. Tehát, ilyen konkrét kezdeményezésekben is összefoghatunk, mint a mostani. (zene)

Eudo: Köszönjük mindnyájatoknak, akik ott éltek a Csendes-óceánon! (Taps)

8. CARLO CASABELTRAME: ÚTON... HOGY KAPCSOLATOKAT SZÓJÜNK

Eudo: Az elmúlt napokban ünnepeltük egyik barátunkat, aki itt van közöttünk, Carlót. Most volt 90 éves. Minden jót, Carlo! (Taps) Mert Carlo olasz, torinói, de több mint 50 évet Latin-Amerikában élt. Feltettünk neki néhány kérdést.

Carlo Casabeltrame: Mindig az volt az álmom, hogy utazzak, hogy megismerjem a világot. Utáltam a szállodákat, úgy akartam megismerni a világot, hogy az emberekkel legyek, az emberekkel dolgozzam, velük éljek, és a végén 50 éven keresztül ezt csináltam.

1962 vízkeresztjén érkeztem Recifebe, részt vettünk az első Máriapolikon Garanhunsban, és azt mondanám, hogy ott elkezdődött egy filmbe illő kaland (zene)... mert ez a vonat, ami Recifeből indult, 16 óra alatt tett meg 300 km-t a cukornád földek között.

Annyira más volt ez a brazil világ. Szakítani kellett a piemontei mentalitással, ami igazából ott volt bennem, a lényem legmélyén. De valóban mély tapasztalat volt. Gazdagított, amit megtanultam. Találtam munkát, annyi fizetésem volt, amennyit életemben nem láttam, így ebből a fizetésből béreltünk egy lakást (szünet)... Buenos Airesben, és elkezdtük az ottani kalandunkat. Hárman voltunk, fogtuk a 9 millió lakosú Buenos Aires térképét, 3 millió neked, 3 millió neked... felosztottuk három részre a várost, és amikor szabad voltam szombaton vagy vasárnaponként, nekivágtam, hogy beszéljek ezzel-azzal. Nem beszéltek a nyelvet, ezért felkerekedtem, hogy keressék egy olasz papot, vagy valakit. (zene)

Szerettem utazni, és utaztam is. 5 ezer km-t tettem meg havonta busszal.

Majd 12 évet töltöttem Kolumbiában, ami azt jelentette, hogy 15 ország volt ránk bízva, Perutól egészen Mexikóig, és 6 évet Chilében.

Mindenkivel van kapcsolat, vannak kapcsolataim Mexikóban, Chilében... senkivel nem lehet megszakítani a barátságot. Ezért e-mailen, skype-on tartom a kapcsolatot a fél világgal. Ez rendkívüli gazdagság volt számomra.

(zene és transzparens felirattal: „Colinas közössége szeretettel fogad téged. Örülünk, hogy itt vagy közöttünk. Köszönjük, Carlo!”)

(Taps)

Eudo: Carlo, képtelenség megállítani téged! Még egyszer minden jót!

9. DAVAO, FÜLÖP-SZIGETEK – VIDEÓJÁTÉK HELYETT BARÁTSÁGKÖTÉS

Eudo: Sokszor előfordul, hogy a szociális problémák előtt leblokkolunk, valamikor nem tudjuk, mitévők legyünk. Szeretnénk bemutatni, mit tett Lani Davaóban, a Fülöp-szigeteken. Az egyik nagy szenvedélyét, a focit használta fel ehhez.

Speaker: Mindanao szigetén, Davaóban, a Fülöp-szigetek egyik legjelentősebb városában vagyunk.

Davaot úgy is nevezik, hogy „a gyümölcsök és a virágok városa”, ugyanakkor erős feszültségek központja is: korábban vasökölrel irányította polgármesterként Fülöp-szigetek jelenlegi elnöke, Rodrigo Duterte. A városban iszlám szeparatista csoportok működnek.

Mindössze egy évvel ezelőtt történt, hogy a piacon bomba robbant, mely 10 halálos áldozatot követelt és több mint 50-en megsebesültek.

Ebből a városból indul a történetünk.

Lani Lee Justo: Lani vagyok, a Bukas Palad-i focicsapat egyik edzője.

(zene és környezet)

Felirat: A BUKAS PALAD-I FOCICSAPAT A VIDEÓJÁTÉK-FÜGGŐ GYEREKEK EGYRE SÚLYOSBODÓ PROBLÉMÁJÁNAK MEGOLDÁSA ÉRDEKÉBEN SZÜLETETT.

Speaker: Nagyon elterjedt jelenség, hogy a gyerekek iskola után ide, az internet pontba jönnek, és itt vesztegetik a nap hátralevő részét.

Lani Lee Justo, edző: Nagyon későn jártak haza, gyakran előfordult, hogy nem is ettek, mivel videójáték-függők ké váltak. Feltettem magamban a kérdést: hogyan segíthetnének nekik? Milyen szociális kezdeményezéssel? Mi, genek, mit tehetnének együtt?

Csak a focihoz értettem és kész; a sportban leltem igazán az örömet.

A legnagyobb kihívást a pénz jelentette, mert a gyerekeknek valóban nem volt semmijük.

Annyira gyengék voltak, és azt kérdeztük magunktól: hogy fognak ezek a gyerekek versenyezni? Olyan soványak, hogy ha valaki meglöki őket, már a földön is vannak. De a gyerekek jót nevettek, ha elestek. Jól érezték magukat, és szerettek focizni.

Alvin Justo, edző: Itt megtanulják a csapatmunka értékét is: ez az egyik, amit a csapatjáték megtanít.

Lani: De nem csak arról gondoskodunk, amit játék közben kell megtanulniuk. Nem ilyen egyszerű. Arra is odafigyelünk, hogy milyen a családi helyzetük, van-e elég élelmük...

...nem építhetünk hiteles kapcsolatokat egyszerűen csak úgy, mint edzők. A kapcsolat a megosztott tapasztalatokra, a közösen legyőzött kihívásokra épül; így tartós kapcsolatot sikerül létrehozni. (zene)

Nem mi vagyunk az egyedüliek, akik a Bukas Palad-i csapatot neveljük. A teljes közösség segít minket nap mint nap, a gyerekek szüleivel együtt. Nem csak a saját gyerekeknek hoznak ennivalót, hanem az egész csapatnak. (zene)

Mary Sol Alvero, egy kislány a Bukas Palad-i csapatból: Én azt szeretem legjobban a fociban, hogy a barátaimmal játszhatok együtt. Aztán új barátságot is kötünk sok helyen.

Rhea Badar, egy kislány a Bukas Palad-i csapatból: Lani és Alvin sok mindenre megtanítanak. Most már jobban focizunk. Én fegyelmezettebb lettem, több barátom van, és már jobban kijövök velük.

Lani: Szeretem a focit, és ugyanezt a szenvedélyt szeretném átadni a gyerekeknek is. Mert ez adott értelmet az életemnek. Saját magamat látom bennük, a fejlődésükben, amikor új dolgokat tanulnak, amikor szembenéznek a kihívásokkal. Ezért szeretném, ha kitartának a végsőig, és elérnék a céljaikat. (zene)

(Taps)

Eudo: Lani kezdeményezését a Bukas Palad központ támogatja. Bukas Palad tagalog nyelven annyit jelent: „Nyitott kéz”, és több mint harminc éve a Fülöp-szigetek több városában működik sokféle szociális kezdeményezéssel. Ezek az „Azione Famiglie Nuove”, az AFN-ONLUS (társadalmi hasznosságú nonprofit szervezet) projektjei, mely a világ 49 országában támogat számos más táv-projektet 11.000 gyermek részére.

A Fokoláre Mozgalom másik operatív szerve az AMU „az Egyesült Világért Akció” nevű civil szervezet, mely jelenleg 35 kooperációs fejlesztési projektet segít elő 32 országban. A képernyőn most a honlapjaikat láthattátok. Az AFN és az AMU támogatásával konkrétan csatlakozhatunk ahhoz a kezdeményezéshez és felhíváshoz is, amit Ferenc pápa indított el a szegények világnapjáért, mely épp holnap lesz.

Aztán ehhez kapcsolódóan kaptunk egy üzenetet a Puerto Rico-i közösségtől: „A Puerto Rico-i közösség különleges üdvözlését küldi ebben a helyzetben, amikor lassan-lassan sikerül új erőre kapnunk a Maria hurrikán okozta pusztítások után. Köszönjük az imákat és a testvéreink számára küldött segítséget”. Mi köszönjük nektek az üzenetet! (Taps)

10. CHIARA LUBICH: A CÉL: AZ EGYESÜLT VILÁG

Eudo: Aki nem tudja, hová kell menni, az vagy későn érkezik, vagy meg sem érkezik. Mindig fontos, hogy a tekintetünket az életünk céljára szegezzük. Most Chiara erre emlékeztet bennünket.

Erről szól üzenete, amit most meghallgatunk. A geneknek mondta 87. február 2-án, a Gen Mozgalom születésének huszadik évfordulója alkalmából.

Chiara Lubich: *Nem azért jöttem, hogy hosszú beszédet tartsak, hanem főként azért, hogy üdvözljelek benneteket, de ez alkalommal nem hiányozhattam, mert az idén, ahogy már az üzeneteitekből is láttam, tudjátok, a húsz éves évfordulót ünnepeljük. Ez nagy szó, mert húsz évről van szó. Sokan még nem is vagytok húsz évesek. A Gen Mozgalom húsz éves évfordulóját ünnepeljük.*

Húsz évvel ezelőtt született a Gen Mozgalom. Mit jelent a Gen Mozgalom? Mi született meg? A Fokoláre Mozgalom második generációja. [...] Egyszóval az Úr hatalmas karizmát ajándékozott nekünk [...] Mit jelent a karizma? A Szentlélek óriási ajándéka. A Szentlélek erősen és ezerféle módon ott fújt a Mozgalmunkban, és mi éreztük, hogy át kell adnunk ezt az ajándékot az utánunk jövő nemzedéknek; átadni a lelkiségét is, a lelkiséget egy az egyben, teljes egészében. Jelképesen ezt meg is tettük: emlékszem, hogy húsz évvel ezelőtt egy zászló formájában... átadtuk a zászlónkat, mert a zászló mindent kifejez, az egész hagyományt, a történelmet, a kultúrát, stb. tehát az egész szellemiséget is. [...]

Röviden összefoglalva, a zászló egyik oldalára azt írtuk: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”, ez az elhagyott Jézus, mint eszköz, mint módszer, mint minden, hogy elérjük a célunkat, amit a másik oldalára írtunk fel: „Legyenek mindnyájan egy”, ez volt a cél, hogy elérkezzünk az egyesült világra. [...]

Ennek a két évtizednek a végén nagyon sok Genfest lesz majd a világon. [...] Olyanok, mint megannyi tűzijáték, mely az ég felé tör. De ez nem játék, hanem valóság, Isten szeretetének valóságos lángja, mely az ég felé tör mindenütt, hogy Istent dicsőítse, és sok lelket meghódítson, rengeteg fiatalnak tanúságot tegyen arról, hogy Isten igaz, hogy Isten él, és hogy érte kell élni. [...] ezért nyilvánítsuk ki újból az elhagyott Jézusnak a hűségünket, a neki szenteltségünket. Ha azzal fejeznék be a találkozót [...] hogy újra az elhagyott Jézusnak, a zászlótoknak szentelitek magatokat, az valóban büszkeséggel töltene el. (Taps)

Mert genek, őáltala most már a Feltámadott jár az utakon, tibennetek Ő járja az utcákat. A Feltámadott azt jelenti, Jézus; Ő jár az utcákon, és hódít, maga után vonz; maga után vonz, és lerakja a szemetet, ami nem odavaló, mint valami friss patak, mely a partján hagyja, amit a patak tisztasága miatt nem hordhat magával. Erről van szó. Ha az elhagyott

Jézust élitek. De ha az elhagyott Jézust élitek, az ut omnes (a „Legyenek mindnyájan egy”) is közelebb lesz.

Azt mondhatjátok: ó, az egyesült világ! Egyszer egy gen megkérdezte tőlem, [...] „Te tényleg hiszel az ut omnesben?” Hogyne hinnék, ha Isten kérte ezt, Istentől? Jézus, Isten Fia, Istentől kérte, saját magától kérte, tehát Isten nem mondhat rá nemet. Ezen felül pedig mindig is úgy gondolom, hogy a történelem Isten kezében van, ő irányítja a dolgokat. [...] tehát hinnünk kell az egyesült világban. [...]

Vegyétek ezt a karizmát, amit kaptatok, amit apránként már átadtunk nektek, [...] vegyétek a karizmának ezeket a részeit, fogadjátok magatokba az egészet, mindent, hogy teljes egészében át tudjátok adni a további nemzedéknek, mert amikor ti lesztek, mi már nem leszünk; amikor ti lesztek az első sorokban, mi már nem leszünk. Tehát nektek kell majd továbbadnotok ezt a karizmát a többi nemzedéknek.

Akkor hát, mit ígérjek nektek, mit ígérhetek a tapasztalatomból adódóan is, amiben nem csak a Gen Mozgalommal, hanem a többi Mozgalommal kapcsolatban is részem volt, azt kell ígérnem, hogy csodákat fogtok látni, Isten kegyelmének csodáit, mert Isten velünk van, Isten köztünk van. Éss Ő Mindenható, egyedül Ő mindenható, a többiek kicsit lehetnek hatalmasok, de nem mindenhatók.

[...] Üdvözöllek benneteket genek, megígérem, hogy veletek vagyok, és magunk között tartjuk Jézust mindannyiatokkal - a Szűzanya tudja, hogy ez mennyire igaz -, hogy mindig számíthassatok erre. Éljetek boldogan, adjátok tovább a boldogságot, értessétek meg mindenkivel, hogy Isten az öröm! Ciao genek! (Taps)

11. KAPCSOLÁS A GENEKEL ÉS MARIA VOCE EMMAUSSZAL CASTEL GANDOLFOBÓL

Paolo: Chiara szavai itt, Castel Gandolfóban rendkívülien visszhangoztak, ez érthető, mert – személyesen is el kell mondanom – igaz, hogy 30 évvel ezelőtt mondta, de rendkívül aktuálisnak tűnnek, nem csak amiatt, amit itt Castel Gandolfóban élünk ezekben a napokban, hanem azért is, amit a 2018-as Genfest jelenthet világszerte, sok fiatal számára. Leültem ide, Emmaus mellé és a világ minden részéről érkezett fiatalok közé, és szeretnék a Genfestről puhatolódni, jobban a mélyére menni. Giuseppével kezdeném.

Te olasz vagy, igaz?

Giuseppe: Igen.

Paolo: 2018-ban történelmet írunk, mert ez lesz az első, Európán kívül megrendezett Genfest. Miért pont Manilában? Miért pont Ázsiában?

Giuseppe: Először is Ázsiában él a világ fiataljainak 60%-a, ezért ha odamegyünk, az azt jelenti, hogy a jövőre tekintünk, az egyetemes testvériségre törekszünk, és igyekszünk a lehető legtöbbekhez eljutni. Ezért rendezük Ázsiában.

Paolo: Egyértelmű címet választottatok a Genfestnek: „Beyond all borders”, ami azt jelenti: lépünk ki a korlátainkból, lépünk túl a határainkon. De szeretném jobban megérteni: ez csak egy jól hangzó szlogen, vagy valami mást is jelent?

Giuseppe: Természetesen, más is van mögötte, sőt! Talán „a határokon túllépés” az egyik legnagyobb kihívás, amivel nekünk, fiataloknak szembe kell nézni. Amikor azt mondjuk,

hogy győzzük le a határainkat, ezen azt értjük, hogy lépünk túl a személyes határainkon, melyek lehetnek az előítéleteink, de a társadalmi határokon, például, a kultúrában megmutatkozó különbözőségeken is. Tehát, szeretnénk túllépni ezeken a határokon, és nem úgy tekinteni rájuk, hogy elválasztanak, minket, hanem hogy összefognak, és hogy a Genfesten meglássuk a már létező egyesült világot.

Paolo: A már létező egyesült világot. Emmaus, most rajtad a sor.

Nem tehetek mást, mint hogy feltegyem ugyanazt a kérdést, amit a manilai genek kérdeztek tőled az imént: jelentkeztél már a Genfestre?

Emmaus: Hát persze! Természetesen, már jelentkeztem! Hát hogyan!

Paolo: Akkor menni fogsz?

Emmaus: Hát hogyan! Persze, ha Isten akarja, ha minden jól megy. De nagyon remélem. (Taps)

Paolo: A taps kifejezi az örömünket.

Emmaus, láttuk, hogy a Genfest olyan rendezvény, amelyért az első sorokban a fiatalok dolgoznak. De miért kellene, hogy bennünket, mindenféle életkorúakat is érdekeljen a Genfest?

Emmaus: Először is szeretnék köszönetet mondani a fiataloknak, mert valóban tanúságot tesznek a bátorságukról, hogy elmennek Ázsiába, hogy megszervezzék ezt a Genfestet, ahová 10.000 fiatal, vagy talán többet is szeretnének elvinni. Ez bátor tett. De az is bátorságot kér, hogy a mai fiatalok válaszoljanak arra, amire már a 60-as évektől Chiara felhívta a fiatalokat: „Világ fiataljai egyesüljtek!” Ez a felhívás most is felhangzik, de nem csak a fiatalok számára – a fiatalok magukévá teszik, kezdeményezőivé, előmozdítóivá válnak – hanem mindenki számára, aki követi Chiarát. Miért kell válaszolnunk erre a felhívásra? Mert Chiara megadta a célt. A cél – ahogy hallottuk – az ut omnes, az egyesült világ. És még nem értük el. Az első nemzedék egyedül nem tudta elérni, a második nemzedék sem fogja egyedül elérni, mert óriási célról van szó. Tehát, több nemzedékre van szükség.

Az egyesült világ eszményének át kell szállni egyik nemzedékről a másikra, és minden nemzedéknek össze kell fogni, hogy együtt véghez tudjuk vinni a jelenben lehetséges lépések megtételével.

Ezt tartom a legfontosabbnak.

Tehát, azt mondanám, hogy a Genfest nem csak a fiatalokra tartozik. A Genfest mindenkire tartozik, mindnyájunkra. Ezért éreztem, hogy jelentkezsek, ezért szeretnék elmenni, és remélem, sokan leszünk.

Paolo: Akkor, nézzük, jól értettem-e. Noha nyilvánvalóan nem mehetünk mindnyájan Manilába, mégis mindnyájan dolgozhatunk a Genfestért?

Emmaus: Feltétlenül. Szeretném mondani mindenkinek, de komolyan... Azt mondom: te, aki esetleg azt gondolod: „De hát, én klauzúrában élek. Ugyan mit tehetek?” Imádkozz! Rendkívül fontos, hogy imádkozzunk a Genfestért! Vagy valaki más azt mondhatná: „De hát, én beteg vagyok, semmit nem tudok tenni...” Ajánld fel a szenvedésedet, hogy Isten megadja a szükséges kegyelmeket az ott lévő, és az egész világon jelenlévő fiatal számára. Mert nem csak azok a fiatalok lesznek, akik részt vesznek, hanem a Genfest keretén belül sok rendezvény lesz az egész világon. Tehát, mindnyájan lássunk neki! Be lehet segíteni az érkezők fogadásába, segíteni lehet a fiataloknak a program előkészítésében, hozzá lehet járulni anyagilag azok

számára, akiknek nincs pénzük, hogy részt vegyenek. Kereshetünk szponzorokat, mert lehet, hogy nekünk személyesen kevés pénzünk van, de ismerünk valakit, aki lelkesé válik a Genfest hallatán, és többet is adhat. Tegyük meg a teljes részünket, mindent, amire szükség van.

A Genfest az enyém, a miénk.

Paolo: Nagyszerű. Tehát a Genfest a miénk. Köszönjük, Emmaus, mert olyan odaadásra hívsz minket, amit szeretnék mindnyájan együtt felvállalni.

Emmaus: Mindnyájan együtt, és együtt vigyük előre. Ott leszünk mindnyájan együtt. Akkor is, ha csak 10.000-en lehetnek jelen fizikailag, de világszerte, mindnyájan együtt.

Paolo: Köszönjük, Emmaus!

Most nézzük az odaadás szempontjából. Szó esett az odaadásról. Mit tehetünk ezért? Kiara, te, aki a Fülöp-szigetekről jössz, ahol a Genfest lesz, mit mondasz, mit tehetünk a következő nyolc hónapban, hogy együtt dolgozhassunk a Genfestért?

Kiara: Pontosan. Ahogy Emmaus is mondta, ez nem csak a fiataloké, hanem mindannyiunké. Sok mindent tehetünk, de igazából három dologra szeretnék összpontosítani.

Az első: a helyi Genfestek. Szervezhetünk Genfesteket, ahol imádkozhatunk a békéért. Aztán konkrét akciót kezdeményezhetünk ott, ahol vagyunk.

A második: jó lenne, ha minden közösség összefogna, hogy segítsen legalább egy fiatalt, vagy többet, hogy eljussanak a Fülöp-szigetekre, Manilába, hogy átélhessék a Genfest csodálatos tapasztalatát.

És a harmadik, ahogy látjátok, a póló. Meg lehet vásárolni. Ha ezzel kapcsolatban kérdéseitek vannak, forduljatok ahhoz, aki a Genfest referense a zónátokban. Már minden zónában előkészítettünk mindent.

Paolo: De a Genfestnek van egy weboldala is, igaz?

Kiara: Így igaz: y4uw.org/genfest (Taps)

Paolo: Nagyszerű. Ez a taps kifejezi, hogy akik itt vagyunk a teremben, és a többiek is, mindannyian mennyire támogatjuk ezt a projektet. Most nem tehetek mást, mint hogy én is fogjam a pólómat. Látjátok? Itt van. Remélem, az én méretem, de ha nem, majd kicserélem, mindenesetre kifizetem, megígérem, hogy kifizetem. Én is megveszem, ez az első konkrét tettem a Genfestért.

Köszönjük az itt lévő fiataloknak, köszönjük Emmaus. Jó munkát mindnyájunknak, nem mindnyájatoknak, hanem mindnyájunknak, a Genfesthez. Ne felejtsetek a honlapot: y4uw.org/genfest

És nagy üdvözet mindenkinek Castel Gandolfóból! Köszönjük! (Taps)

12. BEFEJEZÉS

Eudo: Kollegamentónk végéhez közeledünk. De szeretnék megosztani veletek egy másik üzenetet is, amit közben kaptunk. Lengyelországból érkezett: „Csodálatosak a ma esti tapasztalatok. Nagyon köszönjük: Francis Kriengsak bíboros és a különböző felekezetű egyházak püspökei Katowicéből, Lengyelországból”. (Taps)

Szeretnénk megköszönni mindenkinek, aki részét adta a történetével, a tapasztalatával, vagy bármilyen hozzájárulásával. Köszönjük az előző kollegamentó óta érkezett anyagi hozzájárulásokat is. Tudjátok, hogy egyetlen hozzájárulás sem volt kicsi, még azoké sem, akik egy kávé áránál is kevesebbet adtak. Nagyon köszönjük! (Taps)

Mielőtt elköszönünk, szeretnék egy örömteli hírt közölni. Egy nagyon szép könyv van a kezemben: „Az Élet igéi”, Fabio Ciardi gondozásában. Ez az első kötete annak a 14 részes sorozatnak, amely Chiara Lubich műveit gyűjti majd egybe. Nem emlékszem, talán 350 életigemagyarázatot tartalmaz, melyeket Chiara írt 1944-től egészen 2006-ig.

November 23-tól lesz kapható a könyvesboltokban olaszul, természetesen Olaszországban, tehát nagy öröm, hogy ezt hírüladhattam...

Ezzel a szép hírral köszönünk el egymástól. A következő kollegamentó időpontja február 24-e, este 8 óra.

Sziasztok! Nagy ölelés mindenkinek.

Gracias a todos! (Taps)

VÉGE